

*Bạn tôi là nhất trên đời
Như mây muốn sắc trên trời xanh cao
Tìm nhau trở lại tuổi thơ
Cười cười nói nói thuở nào bên nhau*

Trần Cẩm Tú

Cả nhà ai cũng muốn tôi đi dự đại hội TV năm 2000, để có cơ hội vui vẻ, mau phục hồi lại sức khỏe, nhưng tôi vẫn ngần ngại. Từ ngày đặt chân trên nước Mỹ này đến nay đã gần 20 năm, từ một con bé nghịch ngợm, tháo vát, tôi từ từ biến thành một con nhỏ ù lý nhất nhúa. Mọi sự đều “trước nhờ chồng sau nhờ con”, tôi chỉ biết đi làm rồi về nhà lo cơm nước dọn dẹp nhà cửa. Việc trong việc ngoài tôi không cần biết tới, cho nhàn tám thân. Tôi ghét nhất là phải lo lắng, bon chen với đời. Cho nên đối với gia đình tôi, việc tôi đi chơi một mình là một vấn đề to tát lắm. Nhưng sau khi nghe nhỏ Vũ thị Lệ nói một câu mùi mẫn:

- Mà đi thì tao mới đi.
- Tôi đã nổi hứng hứa với nhỏ:
- OK mà mua vé máy bay đi tao về.

Tuy vậy trong lòng tôi vẫn cầu trời cho nhỏ đổi ý không đi. Thế nhưng gần ngày cuối nhỏ đã

gọi tôi:

- Tao mua vé rồi đấy

Tôi đành phải gọi nhỏ Nguyễn Kim Tú Khanh ở Dallas:

- Tú Khanh ơi đón tao ở phi trường đó nhá.
- Mà mua cái gì để tao nhận ra mà, 35 năm rồi đó!

- Thì mà cứ thấy đứa nào rụt rè, mặt mà ửng ửng ngáo ngáo là tao đó.

Chiều thứ năm ông xã tôi về sớm để đưa tôi ra phi trường. Tôi đã nói với ông xã tôi là không cần đã có con gái lớn lo được rồi, nhưng ông xã tôi cứ nhất định về. Tôi đã cảm động tưởng là chưa gì đã nhớ mình rồi, nhưng ông xã tôi đã tỉnh bơ nói:

- Anh phải về đưa em đi chứ. Nhớ em vui bạn đi luôn thì còn được gặp mặt lần cuối.

Tôi chưa kịp nói gì thì ông xã tôi đã ôm vai tôi nói tiếp:

- Đừng buồn, đi chơi vui đi, chỉ có 3 ngày thôi mà.

Đúng là:

*Xa nhà tìm lại bạn xưa
Chân này bước tới chân kia thụt lùi
Niềm vui bạn cũ ngậm ngùi
Tình xưa thân ái tiếng cười còn không*

Tôi ra khỏi máy bay đã thấy nhỏ Tú Khanh đứng đó cười toe toét. Tôi bắt đầu cảm thấy vui vui. Ngày xưa tôi vẫn gọi nhỏ là “con nham nhỏ”, chân tay nhỏ không lúc nào yên. Mắt thì cười tít lên. Mồm có mấy cái răng khểnh cười nham nhỏ chọc thiên hạ. Nhỏ gọi tôi là “Tú Bà”, tức quá tôi bèn quạt lại: “Tao là Tú Bà còn mày là gì ? Tú Khanh vừa là Tú Bà vừa là Sở Khanh, đồ lại cái, ha ha ha!”.

Suốt buổi chiều và buổi tối hai đứa nói đủ thứ chuyện. Nhỏ kể lại chuyện ngày xưa mẹ cô Lê khắc Ngọc Quỳnh, ngày cô đi lấy chồng, nhỏ đã khóc như cha chết.

Thơ ngày em khóc em buồn

Cô vui duyên mới em hờn giận ai

May quá hồi đó nhỏ không ra bờ sông Saigon đứng khóc nếu không Saigon năm ấy đã có lụt to rồi. Tôi ngắm nhìn nhỏ mà tức cười, vẫn nhí nhảnh con nít như xưa. Vậy mà nhỏ đã là bà ngoại rồi. Nhìn nhỏ ôm hôn 2 đứa cháu ngoại trai tôi mới thấy nhỏ đàn hoàng chững chạc ra một chút.

Sáng hôm sau 2 đứa từ Dallas chạy về phi trường Houston đón nhỏ Vũ thị Lệ. Hai đứa chạy cong giò vì đã trễ hơn 10 phút.

- Hê tao nè.

Ba đứa ôm nhau. Ba mươi năm xa cách giờ mới thấy lại nhau. Vừa vui mừng vừa ngậm ngùi. Sau đó là màn “ca kỹ” của nhỏ Lệ:

- Hai đứa mày mắt cứ héch lên nên chẳng thấy tao. Tao nín tè từ lâu rồi đó không dám đi sợ bị làm trễ lạc.

Nhỏ Lệ vẫn vậy. Trông thì “em hiền như ma soeur”, nhưng không phải vậy, một cây nghịch ngàng. Nhỏ chuyên nghĩ ra những cái “trời gằm” và tôi là kẻ hay phát ngôn hộ nhỏ. Còn nhớ năm đệ Ngũ, cô Hoàng ngọc Thành dạy Anh văn, tại tôi rất lười học bài, cô đã nhiech:

- Bé không học lớn làm gì?

Nhỏ Lệ đã nói nhỏ vào tai tôi: “lấy chồng”.

Tôi nghe thích quá đã vọt mồm nói to:

- Lấy chồng.

Cả lớp cười nghiêng ngả. Cô lại la cho 1 mách rồi kết luận:

- Con gái dị hợm.

Nhìn nhỏ Lệ cười tùm, tôi tức quá bèn giở trò méc cô:

- Nhỏ Lệ nói đó cô, không phải em.

- Hừm, tôi đâu nghe chị Lệ nói mà chỉ nghe chị nói thôi. Chị tưởng chị ngoan lắm hả?

Cả lớp lại một phen ôm bụng cười. Nhìn ánh mắt cô tôi biết là mồm cô la nhưng cô thương tội lắm. Những con ranh con nghịch ngợm làm sống động lớp học. Chúng em rất kính yêu cô vì tình thương của cô đã dành cho học trò rất bao la.

Tôi rủ Lệ và Tú Khanh ra khu A của phi trường đón cô Vũ thị Ninh từ Việt Nam sang. Khi đến nơi tôi đã thấy có cả hơn chục người ngồi chờ. Sau màn giới thiệu tên tuổi tại tôi bắt đầu nhóm chợ. Ba mợ TV là đủ thành một cái chợ rồi. Một lát sau có 2 người đem hoa đến. Tôi chỉ 1 người khều nhỏ Lệ hỏi:

- Ai vậy, trông em “yếu điệu thực nữ quân tử hái bông” quá?

Hỏi ra mới biết là Bùi thị Kim Liên. Nhỏ vẫn như xưa hiền lành ít nói. TV mà ngoan hiền như nhỏ thật là hiếm hoi. Cứ như “hoa lạc giữa rừng gươm”. Máy bay đến. Mọi người túa ra đón cô

Ninh. Nhìn cô gầy, già. Cô đã 74 tuổi rồi, lòng tôi cảm động, nước mắt muốn trào ra. Ngày nào cô tiễn tôi lên xe đi Rạch Giá để lên tàu vượt biên nay đã 21 năm rồi. Tưởng là biệt ly ai ngờ có ngày gặp lại trên xứ lạ quê người. Mọi người ào lên tranh nhau nói:

- Cô ạ.

- Em nè cô. Cô nhận ra em không cô?

Thật là ồn ào náo nhiệt. Cô cười gật gật ra vẻ nhận ra hết học trò. Sau này cô nói với tôi:

- Học trò đông quá. TV em nào cũng giống nhau cùng chiều cao và ... mặt tròn tròn giống nhau.

Tôi đứng xa chờ đợi ánh mắt của cô, tôi chờ cô kêu tên tôi. Nhưng mà ơ kìa sao ánh mắt của cô nhìn tôi như thể nhìn người không quen. Tôi nói nhỏ với nhỏ Lệ:

- Úa sao kỳ quá cô không nhận ra tao. Tao mới gửi hình cho cô mà. Lệ kéo tôi ra trước mặt cô.

- Cô, nhỏ nào đây cô?

Cô nhìn tôi chăm chú rồi cười lắc đầu chịu thua. Tôi nghẹn ngào nhìn cô, chịu không nổi phải bật ra tiếng:

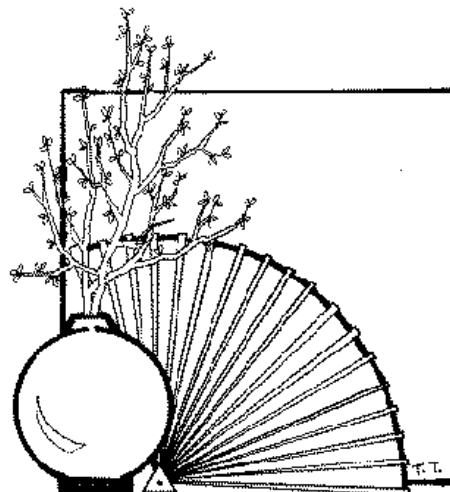
- Em nè, Tú nè.

Mắt cô sáng lên, ôm chầm lấy tôi. Rồi cô buông tôi ra, sờ đầu tôi, sờ má tôi, rồi cầm tay tôi lắc lắc:

- Tú đấy hả? Trời ơi ngồi trên máy bay cô cứ nghĩ đến em mà thương quá. Cô cứ nghĩ là em gầy gò ốm yếu xanh xao, 2 con mắt tròn lỏ, tóc tai lổm chổm mà thương quá, thương quá.

Nghe cô tả chân tôi như vậy tôi hãi quá. Đúng như hình ảnh tôi ngày nào đặt chân đến bờ biển Mã Lai. Sau khi từ già cô hẹn ngày mai gặp lại, 3 đứa tôi ngựa phi đường xa chạy đến nhà Lưu ngọc Đính. Ngày xưa tuy học chung lớp nhưng tôi không bao giờ biết nhỏ dễ thương đến như vậy. Đúng là có mắt không trông. Đến bây giờ sau 35 năm gặp lại mới sáng mắt ra để thấy

cái mềm mỏng nhẹ nhàng của nhỏ. Nhỏ còn dễ thương hơn nữa khi ra lệnh chúng tôi phụ bếp mổ bò. Kết quả là bữa cơm thay vì 8 giờ tối được chuyển sang 11 giờ đêm. Cũng may là 3 chúng tôi trong lúc chờ Đính đi chợ về đã chạy lại nhà bà chị cả của Lệ, xin ăn no 1 bụng rồi. Con gái của Đính xinh xắn giống mẹ, giúp mẹ đủ thứ, học rất giỏi. Nhưng cũng thật là tội nghiệp, con gái đã

16 tuổi rồi mà vẫn còn bị mẹ gọi: “Cún ơi Cún à” nghe chẳng thơ mộng chút nào. Tuy vậy còn đỡ hơn con bé út của tôi. Cô nàng đã 17, từ bé đến lớn trong nhà vẫn gọi là “cục cưng”. Sau để cho có vẻ nhệch điệu hơn nên được gọi là “cục cưng cục cúc ơi” (xin lưu ý chữ “c” cuối cùng chứ không phải là “t” đâu nhé). Sau con gái lớn tôi tóm gọn lại là “cúc gà”. Có 1 lần chuông điện thoại reng vào giờ cô nàng hay gọi, tôi vừa nhấc điện thoại vừa phát ngôn liền:

- Cục cưng cục cúc gà của mẹ đấy hả?

Thấy đầu dây bên kia im lặng tôi chột dạ vội nói:

-Hello

-Cháu muốn kiếm Chân.

Tôi quê quá, ông xã tôi bảo nhanh nhẩu đoảng, nói tiếng mọi.

Bạn bè ai chẳng biết ông xã Đính là 1 cây thối sáo vậy mà nhỏ nói: “ngày xưa ở Việt Nam

mỗi khi có chương trình thời sáo là tao tắt TV cái phụp”. Tôi tự hỏi nhỏ nói có thật không hay là ghét của nào trời trao của đó? Khi nói về quê hương Việt Nam nhỏ nói năng rất lưu loát, mắt sáng lên tràn đầy nhiệt huyết. Xin tặng Đính một điểm son. Bạn bè khi nhắc đến Đính đều nhắc:

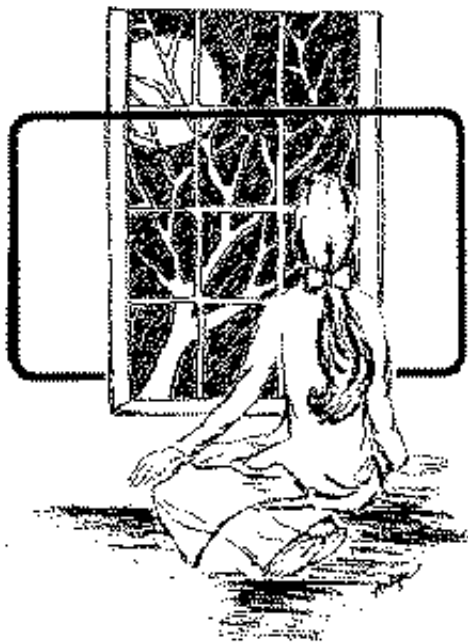
- Đính nào? Phải nhỏ Đính Định đứng đỉnh đi đâu đó không? Đính và Định là 2 chị em học chung 1 lớp.

Mọi người xúm vào lật rau thái thịt. Tôi nghe 1 nhỏ hỏi:

- Phán Chỉ đâu rồi?

- Nó ngồi kia chứ đâu, ở phòng khách đó.

Phán Chỉ là tên riêng của Nguyễn thị Hợp. Thôi cho nhỏ ngồi chơi nói chuyện, cả ngày vắn rắng thiên hạ cũng đủ mỗi tay rồi. Nhỏ có vẻ bụ bẫm ra phết nhưng nét mặt vẫn xinh xinh, nói chuyện rất nhiệt tình và rất tốt với bạn bè. Ngày

tôi chân ướt chân ráo đến Houston, nhỏ đã giới thiệu việc làm phụ tá Nha sĩ cho tôi. Nhưng tôi vốn là 1 đứa lười biếng, chỉ thích mơ mộng mà mỗi ngày phải dòm miệng thiên hạ để chùi cho sạch, dù cần nuôi thân tôi cũng ngán quá nên chỉ làm được 2 tuần là nghỉ. Ngày tôi từ giã nhỏ về

xứ OK Ban mê Thuật là ngày nhỏ chữa răng miễn phí cho tôi. Đến nay đã là 17 năm rồi mới gặp lại.

- Nhỏ Bạch Tuyết đến kìa.

Tôi cứ tưởng là Nguyễn thị Bạch Tuyết bầy chú lùn. Tôi quay ra hỏi Ngân Khánh:

- Mi có nhớ nhỏ nào hơi đen, mắt thật to, cao và có cái mồm nhiều răng khểnh trông rất quái không?

Tôi cố nhớ nhưng mà chịu đành bước ra phòng khách. Ủa nhỏ đó đây nè.

-Tao vừa nhắc đến mày mà mày tên gì?

Nhỏ nhất định không trả lời, tôi chợt nhớ có người bảo Bạch Tuyết đến thì ra là Định thị Bạch Tuyết. Nhỏ bây giờ đã là bà ngoại và có 1 chàng rể Mỹ ăn cà pháo chấm mắm nêm như điên. Đã thế lại rất có hiếu luôn luôn cắt cỏ hộ bố vợ.

Đính đãi mọi người ăn cháo lòng, bê thui và chả cá Thăng Long. “liền bà” nhiều hơn “liền ông” nhưng câu chuyện rất hòa hợp. Đủ thứ đề tài đem ra trao đổi kinh nghiệm. Đào thị Ngân Khánh tỏ ra rất thông thái, chuyện gì cũng hiểu biết thành thạo. Tuy nhỏ có hơi mát da mát thịt nhưng trông vẫn còn sắc nét và cười rất tươi.

Nhỏ nói nhỏ là mẫu người vợ hiền TV nghe lời chồng răm rắp. Nhưng ở nhà nhỏ 2 ngày tôi thấy không phải vậy, lúc nào nhỏ cũng nũng nịu:

-Cứng ơi cứng à cứng làm cho em cái này đi.

Thế là “ông cứng” của nhỏ rất là vui vẻ làm theo ý nàng. Đúng y chang sách vở của bà chị cả nhỏ Lệ. Chị đã hơn 70 tuổi mà còn trẻ trung và tiểu lâm. Chị nói cả cuộc đời chị mọi chuyện đều do ông xã chị lo hết.

-Tớ cứ nói tớ không biết gì, mọi sự tùy anh hết. Nhưng mà thật sự tớ biết hết và anh ấy làm mọi chuyện theo ý tớ hết.

Quý vị nghe kinh nghiệm này thấy có hay không? Lý thuyết là vậy nhưng thực tế có đủ bản lãnh khôn ngoan để đưa ông chồng vào quỹ đạo

của mình hay không. Coi bộ cũng khó lắm.

Nhà vợ chồng Khánh ở ngay trên bờ biển. Đằng sau nhà là biển mênh mông, gió mát lồng lộng. Con cái đã lớn, học hành thành tài và đi làm xa nên 2 vợ chồng tha hồ du dương giữa cảnh trời nước bao la. Thiên đàng tìm đâu xa chính là nơi đây mái nhà của Ngân Khánh.

12 giờ đêm vợ chồng Lê ngọc Trâm mới đến nhà Đình vì phải chờ ở phi trường mất mấy tiếng vì bão. Cô Trâm nữ tiếp viên hàng không

VN duyên dáng ngày xưa bây giờ là bà thâu khoán trông rất oai phong lẫm liệt. Ba đứa Lê, Tú Khanh và tôi về nhà Ngân Khánh đúng 3 giờ sáng, 4 giờ mới lên giường. Sáng dậy đi ra biển ăn sáng xong về thay quần áo là chạy ngay đến nơi tổ chức tiền Đại Hội. Mọi người đã đến đông đủ, mặt mũi ai cũng tươi rói. Gọi tên nhau ơi ới, tay bắt mặt mừng.

Nhỏ Nguyễn thị Bích Liễu (54-66) xông tới ôm chặt lấy tôi xiết xiết lắc lắc làm cả tôi và nhỏ ngã lăn đùng ra đất. 2 đứa đã không gặp nhau từ 1971, nhỏ sang Pháp và sau đó là biến cố 1975. Mọi người cười ồ, tôi vừa quê vừa cảm động trước nhiệt tình của nhỏ. Tính nhỏ lúc nào cũng láu táu có gì là xỏ nho liền. Hôm nghe tin cô Ninh đến Mỹ, nhỏ gọi tôi để báo tin, tôi đã chọc tức nhỏ:

-Tao đang ngần ngừ không biết có nên đi hay không? Nhưng bây giờ nghe tin cô Ninh đến thì chắc chắn là tao đi rồi.

-Sư mày ná, bạn bè gì chó má thế?

Tôi hãi quá vội vuốt ve nhỏ:

-Thôi mà, em dõn chơi thôi. Em phải về để

xem dung nhan mùa Hè của chị thế nào chứ.

Nhỏ cười hí hí.

-Tao vẫn đẹp như xưa, hà hà hà.

Tụi tôi kéo nhau vào ngồi bàn dành cho năm đệ của mình. Tôi nhận ra Phạm thị Đan Hà, mập, trắng, đẹp ra rất nhiều và vẫn chững chạc nghiêm trang (cái đó là bề ngoài bên trong thế nào tôi không biết đâu ạ). Nguyễn thị Minh Châu vẫn gầy cao như xưa. Nhỏ nhắc lại chuyện cũ:

-Bồ còn nhớ lúc tôi đến nhà bồ, con tôi ỷ lớn hơn đã đánh con bồ không? Nhỏ có trí

nhớ hay thật tôi đã quên mất mình có thù cần phải trả. Thế nào cũng có

ngày tôi phải cho con tôi đến

nhà nhỏ để phục hận mới

được. Tôi không thể nào

nhận ra Lưu ngọc Hoa vì tôi

yên chí nhỏ ở Bắc Cali. Hóa

ra ham vui về đây du hí. Nhỏ vẫn cười cười nói nói

một cách thoải mái. Nguyễn

thị Thanh Diệp, em thầy Lộc

giáo sư Triết, mới từ VN qua được

1 năm. Nhỏ trông rất hiền, ngày xưa

nhỏ hiền lắm, nhìn tụi tôi phá phách mà

cứ lắc đầu cười mỉm chi cọp hoài. Nghe nhỏ kể

cuộc đời nhỏ sau 75 mà cảm phục. Một người vợ

tốt, mẹ hiền, một con người toàn vẹn với chữ

TÂM làm phương châm trong một xã hội đảo

điên. Giờ đây nhỏ được ở nhà an hưởng tuổi già.

Chúc mừng cho Thanh Diệp.

Nhỏ Lệ kéo tay tôi:

-Mày biết ai đây không?

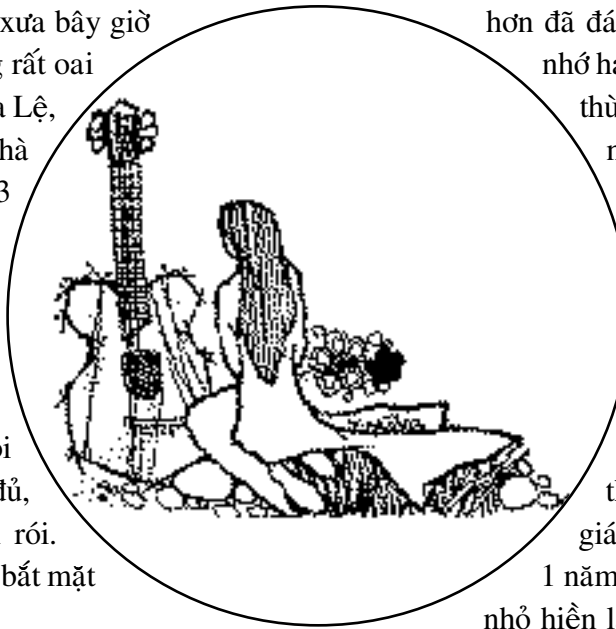
-Ừ sao trông quen quá, xinh nhỉ, nhỏ nào vậy? Sao mày nhận ra mà tao lại không nhận ra?

-Cô Lệ Khanh đó.

Tôi chưa kịp kêu lên thì Tú Khanh từ đâu phóng tới lắc vai cô nói:

-Mày, mày, tao biết mày là ai rồi.

Nhỏ Tú Khanh thật hết chỗ nói, mọi người

cười âm. Cô cũng cười nói:

-Tôi đã 70 rồi đó.

Tôi nghĩ cô nói quá, cô làm gì mà 70, 35 thì có. Nghĩ vậy nhưng mà dần lại không dám nói sợ cô kè đầu. Tôi nắm tay nhỏ Lệ hỏi cô:

-Cô nhận ra tụi em không cô?

-Hai con bé này ngày xưa ngồi bàn đầu choắt lúm sao bây giờ lớn thế?

Trong ngày tiền Đại Hội tôi đã kiếm được thêm 2 đứa trong ban Vũ Cầu: Nguyễn thị Hợi và Nguyễn thị Song Hà. 2 nhỏ này cùng tôi và Bích Liễu kéo nhau ra mời cô Ninh chụp hình để kỷ niệm ban Vũ Cầu gặp lại nhau. Mấy nhỏ TV khác thấy cô Ninh cứ nhào lại dành hoặc vào chụp chung. Tôi chưa biết tính sao thì Song Hà đã thông thả đưa cánh tay lực lưỡng đẩy các nhỏ ra 1 cách thẳng thừng.

- Để cho ban Vũ Cầu chụp xong đã.

Thế là mọi người dang ra, đúng là phong cách của 1 thể thao gia. Tôi còn kiếm được nhỏ Vũ thị Tiến (59-66). Hai đứa gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Nhỏ nói:

-Tao có trở lại nhà kiếm mày.

Nhỏ vẫn đẹp, cao và gầy. Thụy Liên em tôi khen:

- Bạn chị dễ thương quá, ăn mặc giản dị mà đẹp sang như người Parisian

Ngày thứ Bảy qua mau, Chủ nhật là ngày chính thức của Đại Hội. Nhỏ Lệ cứ nhắc tôi:

-Mày làm sao kiếm cho được nhỏ Dương Mai, về đây mà không gặp nó thì bực lắm.

Tôi đã cố gắng hỏi lung tung mà vẫn không có số điện thoại, Hợp đã phụ tôi kiếm trẻ lạc. Tôi

đang thất vọng thì nghe Hợp kêu:

- Tú, Dương Mai này.

Tôi quay lại, 2 đứa ôm chặt lấy nhau.

- Mai, kiếm mày sao khó quá? Tìm em như thể tìm chim. Hi hi.

Tôi, Lệ, Mai xúm lại bắt đầu cười nói với ngôn ngữ của đảng “loạn ngôn” ngày xưa. Bọn tôi 7 đứa: tôi, Mai Oanh, Dương Mai, Lệ, Kim Chinh, Đỗ thị Dung, Trần thị Ngọc lập đảng. Người ta thì thơ mộng lập hội Văn, hội Vẽ, hội Thơ, hội Hát...Chúng tôi lập đảng mà lại là đảng “loạn ngôn” nữa. Tha hồ mà nói năng nham nhở, cười nói thả dạn, không hề quan tâm là thanh hay tục miễn là cười với nhau. Mai Oanh là đảng trưởng, Dương Mai phó và tôi là cái loa của đảng. Tụi tôi phá phách từ làng trên đến xóm dưới.

Ngoài giờ học là 7 đứa dắt nhau đi ăn hàng, đi đến đâu tiếng cười vang đến đó. Cả 1 thời ấu thơ tung bừng hoa lá. Dương Mai qua đây lười ít đi họp hội hè. Nhưng bây giờ thì nhỏ tuyên bố:

-Từ nay tụi mày đi đâu là tao đi đó.

Nhìn nhỏ tôi buồn cười. Chẳng khác gì vẫn dáng cao, gầy và cái cười của nhỏ thật làngây thơ vô số tội. Nhỏ xách theo quyển Lưu Bút Ngày Xanh. Tụi tôi xúm nhau lại đọc, không thể ngờ ngày xưa tụi tôi phá đến như vậy.

-Hê, mau lên đến màn của nhỏ Vân Bằng rồi

Tụi tôi kéo nhau ra gần sân khấu để xem Vân Bằng nhảy thiết hài. Xưa nhỏ còn bé tí teo, thẳng 1 đường từ trên xuống dưới nhảy thiết hài thiên hạ khoái vì nghe tiếng giầy kêu lóc cóc vui tai. Còn bây giờ dù không

nghe rõ tiếng giầy (lý do kỹ thuật) thiên hạ vẫn vỗ tay rào rào vì nhỏ duyên dáng quá. Tôi nghe vài nhỏ phê bình:

- Em vẫn còn eo ra phết.

-Trông em còn mướt lắm.

Sau Đại Hội là hậu Đại Hội của dân Houston (58-65) đón bạn ở xa về. Nhìn các nhỏ ngồi quây quần quanh 2 cái bàn dài mà thấy vui. Vậy mà tôi cứ ngần ngại trước khi đi. Mấy ngày gặp bạn tôi đã vui quá quên bống cả chồng con. Nay, cứ y như ngày xưa...Kim Chinh với Dương Mai, Tú Khanh với Thanh Điệp, tôi với Lệ, Phùng Mai thì lẻ loi 1 mình vì thiếu bóng Hà thị Liên, Đan Hà với Hợp, Đinh, Ngọc Trâm. Kim Chinh vẫn với nụ cười chọc quê thiên hạ nay đã 5 con cùng chồng. Phùng Mai vẫn còn cái đẹp dịu dàng của bà chị trưởng lớp. Tụi tôi bắt đầu mở máy nói, hỏi thăm tin tức của đứa này đứa nọ và nhắc lại những kỷ niệm vui. Thanh Điệp nhắc lại kỷ niệm với Mai Oanh. Tôi còn nhớ có hôm thầy Đỗ danh Tầm dậy Vạn Vật gọi Mai Oanh trả bài. Nhỏ không thuộc lãnh 2 trứng vịt đi về chỗ. Nhỏ vừa đi vừa lầu bầu:

-Lúc người ta thuộc bài thì không gọi. Lúc người ta không học bài thì gọi.

-Chị Mai Oanh nói gì vậy?

Tôi vội vàng đáp hộ nhỏ:

-Thưa thầy nhỏ Oanh nói chiều nay nó không ăn cơm vì đã ăn 2 trứng vịt no rồi.

Cả lớp cười âm. Thầy cũng lắc đầu cười theo

-Các chị vui quá, hay cười nhỉ?

Thầy Tầm có thói quen chỉ dành thời gian 15 phút để gọi 3 đứa trả bài cũ thôi để còn thì giờ giảng bài

mới. Nghe thầy nói chuyện tôi mừng quá, cơ hội ngàn năm một thuở, câu giờ khỏi bị gọi lên trả bài, tôi vội vàng lên tiếng:

-Thầy, ngày xưa Tây Thi cười chỉ nghiêng nước đổ thùng thối. Còn tụi em bây giờ thầy mà cho 5, 10 phút để cười thì bảo đảm là sập lớp liền thầy. Cả lớp lại được dịp ré lên. Mỗi đứa thêm 1 câu pha trò rồi lại cười mãi cho đến khinghe thầy nói:

-Thôi qua bài mới hết giờ rồi.

Cả lớp thở phào nhìn nhau nháy mắt cười hỷ hả. Đứa nào cũng mừng húm thoát nạn ăn trứng vịt.

Nhắc lại chuyện phá phách thì vui quá. Nhưng nói đến sự ra đi vĩnh viễn của các thầy cô và bạn bè thì thật là ngậm ngùi thương tiếc. Hợp rồi tan. Rồi cũng đến giờ chia tay.

Thưa các nhỏ, em đây có sao viết vậy. Nếu em có lỡ dại thêm mắm thêm muối làm các nhỏ “sân” lên thì cũng xin gờ cao đánh khế nhà em cảm ơn lắm lắm. Em xin hẹn quý nhỏ vào ngày Đại Hội San Jose 8 tháng 7 năm 2001. Bye bye.

Trần Cẩm Tú

Tháng 4 năm 2000

Nhóm Trưng Vương OKLAHOMA đón cô Vũ Thị Ninh